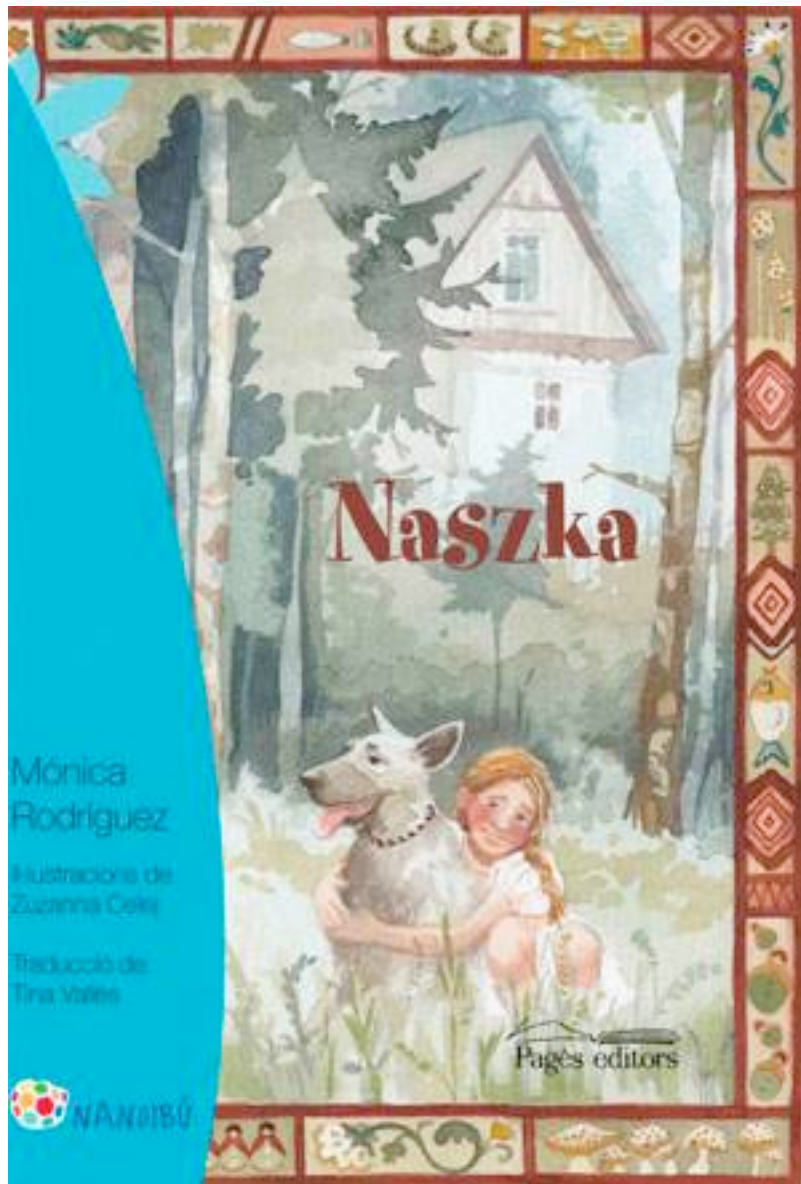

La poètica del bosc

Andreu Sotorra

Mónica Rodríguez. «Naszka». Traducció de l'espanyol de Tina Vallès. Il·lustracions de Zuzanna Celej. Pàgs. 47. Col·lecció Nandibú. Pagès Editors. Lleida, 2018. A partir de 8 anys.

Si eliminem de la trama d'aquesta novel·la breu, per a primers lectors autònoms, el tot terreny del pare de la protagonista i el vol fugaç d'un helicòpter sobre el bosc, el relat de l'autora Mónica Rodríguez (Oviedo, 1969) podria semblar ben bé un text clàssic de la literatura russa del segle XIX ambientat en un bosc siberià.

I aquí és on rau la força poètica de la narrativa de l'autora asturiana que sap combinar amb delicadesa un cant a la natura amb el misteri sempre iniciàtic que amaga qualsevol bosc i la relació d'estima que uneix els més petits d'una casa amb una mascota com Nazska, la coprotagonista del relat, una gossa que l'autora utilitza literàriament i de manera eficaç per passar de l'afecte per les mascotes a la burxada de la pèrdua, el subtil engany del somni i el desenllaç positiu.

Acostumats com estem a sentir noms de mascotes i, en aquest cas, noms de gosses casolans com Blanca, Boira, Grisa, Pruna o Viola, entre molts altres, el de Nazska que ha escollit l'autora, en consonància amb l'àmbit geogràfic dels boscos siberians, ajuda a enfortir aquesta sensació que esmentava de literatura de segle XIX.

Diuen els entesos que els noms dels gossos no han de tenir més de dues o tres síl·labes per facilitar la seva comprensió des que són cadells. Nazska compleix aquest requisit. En altres contrades, aquest és un nom que diria que és tan habitual com alguns dels anteriors. Precisament un gos amb aquest mateix nom, de la divisió de rescat d'Hongria, una nit de Nadal de no fa gaires anys, es va convertir en heroi després de trobar, al cap de deu hores de recerca, una criatura de deu anys que s'havia perdut.

Casualitat o volgudament allò que els lectors anomenen «inspiració» ha fet que el relat de l'autora Mónica Rodríguez uneixi també la gossa Nazska amb la recerca de la Karina, la germana petita de la família dels Vitenka, segons el nom amb què s'identifica el pare de la petita protagonista.

Però no hi ha només això en aquest relat poètic. L'autora bateja elements atmosfèrics, objectes o la fauna amb noms de fonts. Del vent del bosc, en diu Grusha; de la navalla del pare, en diu Lizlyar; de l'óssa dels cadells, en diu Olga Petrova... i tota la flora té sentor de verd i de nostàlgia: coníferes, líquens, avets vermells, bedolls, baies, molsa, groselles, nabius, cirretes de pastor...

La versió catalana, en traducció de Tina Vallès, respira amb naturalitat per fer honor a la poètica original, amb alguna llicència

molt pròpia com és ara, en un moment donat, l'expressió: «La mare del Tano!». I les il·lustracions, sortosament en color, de Zuzanna Celej, dibuixant establerta a Catalunya però d'origen polonès, reflecteixen també la fusió d'ambientació clàssica del XIX, la poètica de l'autora i la calidesa d'una petita història que, sense fer por, el que fa és vèncer el fantasma de la por.

Enllaç d'interès

(per visionar-lo, cal descarregar abans el PDF de la crítica)

Booktrailer de la versió de «Nazska» en espanyol:

<https://youtu.be/sBQGI7TFIhA>

© Zuzanna Celej. Una de les il·lustracions de «Nazska»
